

این امتیاز «مجلس شورای ملی»

بر «مجلس شورای اسلامی»!

رضا صنعتی

در مسیر یک پژوهش تاریخی، مواضع یکی از نمایندگان «مجلس شورای ملی» را بررسی می‌کردم. برایم جالب بود که در رژیم سابق، مواضع نمایندگان به حدی شفاف بوده است که این امکان را برای محققان فراهم می‌آورد تا با یک جستجوی ساده در صورت مذاکرات مجلس متوجه شوند، فلان نماینده به چه نوع قوانین یا معاهداتی رأی مثبت یا منفی داده است. البته در آن مجلس نیز در برخی موارد حساس، امکان درخواست اخذ رأی مخفی وجود داشته و گاهی نیز اعمال می‌شده است.

به نظر بنده برخورداری از آزادگی و شجاعت از شروط لازم برای نمایندگان مجلس است. یک نماینده اگر قانونی را به صلاح یا زیان مملکت می‌داند باید از چنان شجاعتی برخوردار باشد که رأی خود را درباره آن، علناً اعلام کند و پذیرای لوازم

اظهارنظر خود نیز باشد. حتی اگر یکی از این لوازم، برخورد گروه‌های فشار یا رد صلاحیت احتمالی او در دوره بعد باشد. ضمن آنکه همواره می‌توان امکان استفاده از رأی مخفی را در موارد حساس، در نظر گرفت.

از طرفی دیگر اگر نظامی فرضاً، وکلای ملت را تنها به خاطر آرای مثبت و منفی آنها به طرح‌ها و لوایح پیشنهادی رد صلاحیت کند، آزادی ستیز، دورو پرور و محکوم به شکست است.

متأسفانه در این روزها برخی از نمایندگان با این استدلال که چون مردم ظرفیت شفافیت آرا را ندارند[!] به طرح شفافیت آرا رأی مخالف دادند! به این افراد باید یادآور شد که شما چیزی جز «وکیل» مردم نیستید؛ چطور ممکن است که وکیلی نه تنها اقدامات خود در موضوع وکالتش را از موکلان خویش پنهان کند بلکه بدتر از آن، به انکار صلاحیت موکلان خویش در اطلاع از نظرات و اقدامات خود در موضوع وکالت روی آورد؟!!

این مقاله پیشتر با تفاوت‌هایی اندک، در شهریور ماه ۱۳۹۸ خطاب به نمایندگان «مجلس دهم» نگاشته و منتشر شد. عمر آن مجلس به سرآمد و این آرزو به سرانجام نرسید که امکان رصد کردن آرای تک‌تک نمایندگان مجلس شورای اسلامی برای مردمی که به آنها رأی داده، وکیلشان کرده‌اند و نیز برای محققان و تاریخ‌پژوهانی که در آینده ظهور خواهند کرد، فراهم آید. آیا در مجلس باصطلاح انقلابی یازدهم که طبیعتاً شجاعت باید از الفبای انقلابی‌گری‌شان باشد، چنین آرزویی محقق خواهد شد؟! آیا شایسته است که حتی در یک مورد، «مجلس شورای ملی»، قانون یا آیین‌نامه‌ای برتر از «مجلس شورای اسلامی» داشته باشد؟!!